

TISH

EDWINA WYATT
ILUSTRĂȚII DE ODETTE BARBEROUSSE

TISH

EDWINA WYATT

Traducerea din limba engleză de

Petru Aron Costeschi

Ilustrații de

Odette Barberousse

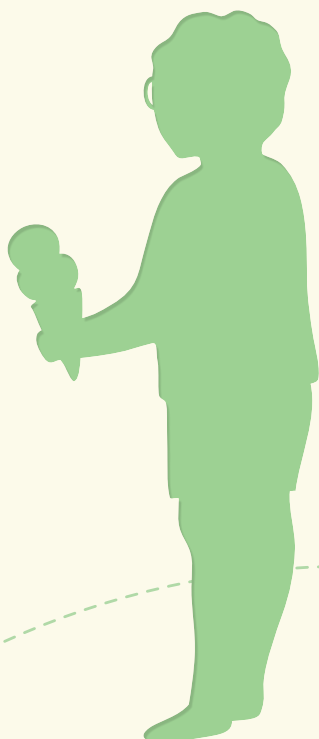

PENTRU HENRY ȘI AUDREY

PARTEA ÎNTÂI

Undeva

CAPITOLUL 1

În care Tish vine de Nicăieri

Ai auzit de Tish, Tish care era iute ca o mangustă, dar leneș ca un urs? Tish, care era greoi ca un mamut, dar avea inima ușoară ca fulgul? Tish, care avea aripi mici și îndeșate și putea *aproape-cât-pe-ce* să zboare? Tish, care plângea atât de repede când era fericit, înfometat sau furios? Ei bine, acum îl știi. Este și al tău, pentru că Tish este al tuturor, dar în special al lui Charles Dimple. Și e în regulă, pentru că Charles a fost cel care l-a visat primul.

Tish a început ca o scânteie. O idee. La început nu era nimic mai mult decât un fir de praf auriu. Era dus de vânt. A sărit peste un ocean. S-a prăbușit odată cu o cascadă. Când a ajuns în sfârșit pe strada Sprinkle 33, asudat și un pic obosit, era târziu și Charles era în pat, holbându-se absent la o pagină. Părul lui roșcat și ondulat îi acoperea ochii. Creionul îi stătea fixat pe un rând gol.

Lipsea ceva, se gândea el. Dar ce?

Scânteia a licărit pe pervaz, privind mica siluetă în pijamale, ghemuită, în căutarea unei idei, fără să aibă habar că îi era atât de la îndemână. Strecurându-se mai aproape, scânteia scăpără pe umărul lui Charles, încercând să vadă la ce lucra.

Era o listă. Charles Dimple făcea multe liste (pentru că, din observațiile lui, ideilor le place să fie înșirate și lăbărțate pe paginile în care prind viață).

Această listă avea titlul *PRIETENUL PERFECT* și arăta mai mult ca o înșiruire de însușiri decât o listă. În capul listei lui Charles scria COLȚI. Erau importanți pentru Charles Dimple. Sub COLȚI era încă un cuvânt, MARE. Prietenul lui perfect avea să fie mare. Și prin MARE Charles voia să spună că prietenul lui ar trebui să fie destul de mare încât să îl acopere în caz de furtună. Dar nu așa de mare încât să nu încapă în patul supraetajat de deasupra lui (unde ar dormi dacă ar promite să fie atent cu coada și să o păstreze curată; COADĂ — al treilea lucru de pe listă). Apoi, prietenul lui perfect ar avea fuioare de fum care i-ar ieși din nări, ca aburul dintr-o plăcintă fierbinte cu mere. Un pic ca un dragon — dar mai bun. Să fie loial, onest și politicos, toate erau esențiale. Dar nu ar trebui să fie prea politicos, doar destul de politicos cât să rupă ultimul fursec de ciocolată în jumătate și să îl împartă cu tine.

Dar nu prea politicos, cât să zică „după tine“ când iese pe ușă ori să nu-ți poată spune că ți-a rămas pătrunjel între dinți. Ar trebui să aibă pene și blană. Poate niște țepi de arici. O trompă în care să poată ține creioane sau un con de înghețată de la mașina domnului Confetti. Și o umbrelă. Și umbrelele erau importante pentru Charles Dimple.

Sunt eu, a scăpărat scânteia. Sau aș putea fi eu.

Strălucind de încântare, scânteia a sfârâit și a zumzăit în jurul capului lui Charles. *Alege-mă pe mine, alege-mă pe mine!*

Charles l-a prins în mintea lui ca pe un licurici într-un borcan. Când a ajuns înăuntru, ceva puternic a început să se formeze. Ideea s-a extins și s-a umflat până a făcut *puf!*

O imagine i-a fulgerat prin fața ochilor, a văzut ceva sau pe cineva în camera lui, un fel de bestie. Era un pic neclară și ștearsă pe margini. Iată-l. Prietenul lui perfect. Ei bine, aproape perfect.

— Ah! a zis Charles, văzând acum ce-i lipsește. Aripil!

Charles a stat în pat și și-a imaginat o pereche de aripil pentru bestie, dar nu prea aveau loc alături de celelalte părți importante. Deci a înghesuit câteva aripioare pe laturi, sperând că vor funcționa. A rămas cu gura căscată când s-a dat un pas înapoi, ca să-și admire opera. I s-au aburit ochelarii. În viața lui nu mai văzuse ceva atât de grandios. Ceva atât de perfect.

— De unde ai venit?

— De Nicăieri, a mormăit bestia.

— Aha, a zis Charles. Unde e asta?

Bestia voia să explice că Nicăieri e un loc la jumătatea distanței dintre Curiozitate și Curaj, dar nu putea. Pentru asta ar fi avut nevoie de o hartă; inima este un loc vast unde cineva s-ar putea rătăci ușor.

Bestia s-a răsucit, l-a mirosit pe Charles o dată, l-a lins pe ureche și apoi s-a apucat să

cerceteze noua sa casă. S-a zgâit prin colțurile camerei, și-a băgat nasul în sertarul de lenjerie, a izbit niște scaune și a molfăit un sandvici vechi, găsit în cutia pentru prânz a lui Charles.

Era un pic mai zgomotos și mai mirositor decât își imaginase Charles, dar una peste alta nu ar fi putut să-și dorească mai mult.

După ce s-a prezentat cum se cuvine și și-a cerut scuze pentru cum arăta camera lui, Charles s-a încheiat la ultimul nasture de la pijama. Voia să arate respectabil, ajunsese la cea mai importantă parte a ceremoniei: alegerea unui nume.

— Așadar? întrebă Charles. Ce nume ți-ar plăcea: Terry? George? Patdesus? Colț?

Băiatul era pe cale să sugereze numele Montague, când bestia și-a pus trompa în vaza cu trandafiri așezată acolo de mama lui Charles, în zadar sperând că va masca mirosul șosetelor folosite.

Sprâncenele bestiei au început să se încrețească. Mustățile din bărbie i-au tremurat. Apoi a închis ochii, a deschis gura și...

— Hap... *tish!*

A strănutat. Sau măcar a crezut că a strănutat, căci s-a blocat la jumătate. Știi cum e — acele explozii teribile care se termină la fel de abrupt cum au început. Jumătate de strănut e mereu o dezamăgire, ca atunci când vii acasă după o zi de plajă cu slipul uscat.

— Tish? zise Charles. Tish. E un nume bun.

Și așa și-a primit Tish numele. Nu a fost numit după un castel de piatră, vreun lac ori vreun cântăreț de operă.

— Tish, zise bestia iar și iar, savurând sunețul. Numele se rostogolea pe limba lui ca un drajeu. Tish, Tish, Tisssshhhhhh, îl plimbă prin gură înainte de a-l înghiți cu totul.

Charles îi dădu o batistă ca să își șteargă ochii și să își sufle trompa. Apoi alergă la

parter, ca să aducă o gustare. Rămas singur în camera lui Charles, Tish privi în jur. Se îndreptă spre fereastra deschisă, uitându-se în noaptea întunecată. Draperiile se unduiau în jurul lui. Își strecură capul printre ele și se uită afară. Orașul plin de clădiri se întindea în fața lui ca un covor de picnic plin de furnici. Coadă îi tremură, țepii de pe gât i se ridicară, gata să înfrunte orice pericol. Apoi auzi o voce în spatele său.

— Asta e noua ta casă, zise Charles, întorcându-se cu două pahare cu lapte, câteva felii de mere și pătrunjel, pentru decor. Strada Sprinkle 33. Și peste deal e noua ta școală. Poți să-ți imaginezi?

Tish nu putea să-și imagineze, pentru că nu avea deloc imaginație. Avea nevoie de altcineva care să își imagineze lumea pentru el, asta era motivul pentru care așteptase atât de mult ca să ajungă aici.

Dar chiar dacă se simțea trist că nu poate să-și imagineze noua lui școală, în rest era foarte fericit. Așa de fericit, de fapt, încât s-a agitat până ce parchetul a început să se zguduie și tablourile de pe pereți s-au strâmbat. Tish și-a mușcat coada, doar ca să verifice dacă nu visează. Dacă chiar era acolo.

Ridicându-și trompa, Tish adulmecă aromele străzii Sprinkle, iasomia agățătoare de pe balcon, tăieței fierbinți și condimentele de la dugheana de dedesubt, izul de haine curate de la spălătoria de alături. Se aplecă mai aproape de Charles, încercând să absoarbă totul: zidurile acoperite cu iederă, șirurile de case, benzile de trafic care se întindeau peste pod. Erau turnuri și apartamente îngrămădite unele peste altele, precum conservele cu supă de roșii. Erau parcuri cu statui iluminate și fântâni lucitoare. Tish și Charles au stat împreună

o vreme, ronțăind mere și sorbind lapte. Ascultând. Privind. Apoi Tish a văzut luna. Ca o farfurie albă pe cer. Și-a întins trompa, încercând să o atingă — să o prindă. Dar nu putea s-o apuce. S-a îndepărtat câțiva pași de fereastră și s-a holbat la Charles cu ochii luminoși, strălucitori.

— Frumos, nu? zise Charles. Pot să te învăț tot ce știi despre constelații.

Constelațiile erau foarte importante pentru Charles Dimple. Tish se uită la cerul nopții, apoi la Charles, apropiindu-se până ce a ajuns să-l privească drept în ochi.

— Ce este? se retrase Charles.

— Pătrunjel, zise Tish. Între dinții tăi.

Și din acel moment Charles i-a promis lui Tish că nu-l va lăsa niciodată să plece.

Pentru că el chiar era prietenul perfect.

CAPITOLUL 2

În care Tish merge la școală

Tish se așeză în genunchi, uitându-se bănuitor la micul dejun. Se pricepea mai bine acum să folosească paiul, dar tot nu înțelegea la ce e bună furculița.

— Înțea-o așa, zise Charles, în timp ce rula o clătită, înfidea furculița în ea și-o ducea la gură.

Tish și-a strâns trompa în jurul furculiței și a încercat să-l imite. Furculița a dispărut. Tish a scos un chițait înăbușit.

Charles s-a ridicat de pe scaun, gata să-l ajute. Citise tot ce se putea despre manevra

Heimlich în enciclopedia lui, dar înainte să ajungă la Tish, acesta încremenise. Sprâncelele bestiei începură să se încrețească. Mustățile din bărbie îi tremurau. Apoi închise ochii, deschise gura și *Hap... tishuuu!* Furcu-lița căzu pe podea, într-o baltă lipicioasă.

— *Morrr, morrr, morrr*, mormăi Tish, simțindu-se mult mai bine, căci în sfârșit găsise cealaltă jumătate din strănut. Se gândise la asta toată noaptea.

Când Tish reveni la culoarea sa normală, Charles se grăbi să îl pregătească pentru prima lui zi de școală. Îi șterse fața cu un prosop umed și-i pieptănă clăia de păr de pe cap.

— Așa, zise Charles. Acum, unde mi-au dispărut toate șosetele?

Săpă prin coșul de rufe, pus pe masa din bucătărie, ca un arheolog în căutarea oaselor de dinozaur.

— Ah, o să întârziem la școală.

Tish ciuli urechile.

— Ce înseamnă a întârzia? întrebă el, cu gura plină de clătite.

— A întârzia, zise Charles, arătând spre un ceas cu cuc de pe perete, înseamnă că nu o să ajungem la școală la timp.

Tish se holbă buimac la ceas. Îl mirosi peste tot. Țepii de pe gâtul lui se ridicară. Apoi...

— Cu-cu, cu-cu, cu-cu! și o pasăre roșie ieși din ceas drept în fața lui.

— Oaaaaaa! Tish căzu în genunchi, acoperindu-și ochii cu urechile.

— Nu te speria, îi zise Charles, dându-i la o parte una dintre urechi, nu-ți face nimic, e doar un ceas care ne spune timpul.

Dar Tish nu înțelegea timpul.

— Poți să mănânci timp? întrebă el.

Charles râse și luă o coală de hârtie.

— În ritmul ăsta o să pierdem autobuzul care ne duce la școală. Dar e în regulă, teoriile cosmice sunt importante.